

Butcovan FIGERALD

Fonás

Néztük egymást, ahogy fontad
egy lány haját, szemeid csillogtak,
mint a szétterülő hajcsattok a fényben.
Észrevetted, hogy elpirultam
s pilláid rebegetésével mintha
legezni akartad volna elvörösödő arcomat.
Csak azt nem tudtad, hogy a kontúrokat
figyelem a szemeid alatt, milyen szépen
körvonalazzák az arcod.
Így szeretnék én is hozzád simulni,
azonosulva természetességeddel,
mint megannyi vonásod.
Te pedig egyre kevésbé foglalkoztál velem,
mit is csinálsz a kezeiddel,
ahogy szemeid átszűrték a képet.
Gondolataid galériáját jártad körbe
közös pillanatokot keresve,
elengedve a valóságot.
Egyre halványabb lettél ebben a világban,
míg kezeid között a két hajcsomó
te és én, összefonódtunk.

Tétova óra

A fény mintha hideg volna kissé,
pontatlan a tavasz.
Ez zavar.
Ellentétben veled,
mert te komótos vagy, és pontos.
Én mindig kattogok valamin:
kések, sietek, megszólhatnak.
Állandó minden idebent,
fed minket egy üveglap,
csak ketten vagyunk,
és a számok, amik dátumok,
ezek is mi vagyunk.
Lépkedek körülötted,
bár nem tudom, ez kényszer,
vagy már én is akarom,
de sosem érünk össze.
Nem egy pályán mozgunk,
még akkor sem,
ha éjfélkor úgy tűnne.
Ilyenkor mondanám el
mennyire szeretlek,
de te vagy a kismutató,
én meg a nagy.

A harag kovácsa

Kijelentésem
súlyos kalapácsként
zuhant
alá.
Beccsapódott
buta szavaidba,
de azok masszív üllőként
álltak ellent.
Otthagytalak,
de szavaid
tovább vissz-
hangzottak.
Így estére
nem kovácsoltunk
semmit.
Talán egy patkót,
mit csillagokkal
szegeztünk az égre.
Én nyugodt vagyok,
megmártózom a vízben.
Sistergek,
számomra vége.